

Mijn eigen weg gaan

Wat heb je nodig?

De laatste twintig jaar gingen aan mij voorbij. Mijn gezondheid laat het steeds meer afweten. Altijd die strijd om de juiste artsen, zorg en de financiering hiervoor te vinden en te behouden.

Ik dacht na over de wijze waarop ik in 1996 uit het betaalde werk raakte. De WAO-normen werden aangescherpt. Een fatsoenlijke WAO ging aan mij voorbij. Ik belandde rechtstreeks in de Bijstand.

Maar er gebeurde nog wat anders in die tijd. Mijn predikant ging met een groepje naar de kloostergemeenschap Taizé in Frankrijk. Het leek hem goed dat ik mee zou gaan.

Ik besloot dat de maatschappij die mijn gezondheidsklachten, mij als mens, niet serieus wenste te nemen, het probleem was

Ik ging op in het kloosterritme en ik boorde een diepere laag aan in mijn bestaan. Ik ging anders naar mijn thuissituatie kijken. Er kwam geen oplossing in praktische zin, maar wel in de wijze waarop ik verder wilde gaan met mijzelf. Ik besloot dat de maatschappij die mijn gezondheidsklachten, mij als mens, niet serieus wenste te nemen, het probleem was. Op een geheel eigen wijze zou ik mijn spirituele weg gaan. Een weg waarin niet wat de maatschappij vond centraal zou staan, maar de wijze waarop mijn talenten volledig tot hun recht zouden komen.

Het waren geen gemakkelijke jaren, verre van dat. Drie afdelingen Sociale Zaken passeerden de revue. Volgens de landelijke overheid was ik niet ziek en had ik geen recht op een fatsoenlijke WAO. Volgens de lokale overheid was ik chronisch ziek en kreeg ik daarom Bijstand zonder sollicitatieplicht. Aanvullende vergoedingen uit de Bijzondere

Bijstand en de WMO, ik heb ze nodig om op de been te blijven. Ik heb in die jaren meer periodes van strijd dan van rust gekend om deze te bemachtigen en/of te behouden. Vooringenomenheid is de grootste valkuil van instanties en keuringsartsen. Veel bijstandgerechtigden en chronisch zieken zijn vaak niet in staat om zich in woorden en daden te verzetten tegen het onrecht dat op hun pad komt.

Tot aan de hoogste rechter, tot aan de Nationale Ombudsman, moest ik mijn gelijk halen. Ik werd bijna mijn huis uitgezet omdat ik 'zomaar' uit het huursubsidiesysteem verdween en ik geen geld had om de volledige huur te betalen. Ik legde op een pijnlijke wijze het falen bloot van de afdeling Sociale Zaken. Vanuit rancune werd ineens mijn al jaren toegekende Bijzondere Bijstand stopgezet. Er volgde weer een strijd van jewelste en ondertussen ontving ik geen enkele medische zorg en werd ik erg ziek. En zo kan ik nog wel even doorgaan...

Ik ben er door beschadigd. Er heeft zich een kwetsbare kant in mij ontwikkeld die ik uit zelfbescherming aan velen niet laat zien. Er heeft zich echter ook een hele krachtige kant in mij ontwikkeld. Ik schreef op wat ik dacht en voelde en ervoer ineens dat er anderen waren die dit wilden lezen. Het verscheen in kranten en kerkelijke bladen. Ik benader regelmatig landelijke politici over de wijze waarop men met mijn doelgroep

omgaat. Ik mail en bel ze soms gewoon. Politici die achter al die bezuinigingen staan die de meest kwetsbaren het hardst raken, vinden mij vaak erg vervelend en gooien soms de hoorn er op. Ik krijg echter ook bemoedigende reacties van Kamerleden die mijn benaderstijl wel kunnen waarderen. Ik organiseer verdiepende reizen naar kloosters en Keltischchristelijke bestemmingen. Er gingen reeds 307 pelgrims met mij mee op reis.

Er zijn zo vaak periodes geweest dat ik in financieel, fysiek en/of geestelijk opzicht tot wanhoop werd gedreven en soms aan de rand van de

Er heeft zich ook een hele krachtige kant in mij ontwikkeld.

afgrond stond. Maar toch, toch, kan ik slechts doorgaan op de weg die ik ga. Een weg waarin ik mij gedragen weet door mijn Schepper, Eeuwige of hoe ik dat grote onbekende ook zou willen noemen. Een weg waarin ik onrecht ter discussie zal blijven stellen en leef vanuit mijn talenten. Mijn eigen weg gaan, dat heb ik nodig.

Tjitske Bongers